

Η ΔΙΑΒΟΛΟΠΟΥΗΚΗ.

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ II'.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τούς ἐντός τοῦ Κράτ.
ἀνά 12 φύλλα Δραχ. 3

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φύλλ:
24. Φράγ. 7.

ΑΡΙΘ. 89.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἢ
γραμμὴ ὁβολ. παλ. 3

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 9 Ἀπριλίου 1864.

Η ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ 1864.

Μετὰ τὸν πολυετῆ καὶ πολυμάρτυρον ἀγῶνα
τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενετίας, φαιδρὰ ἀνέτελ-
λεν ἡ ΚΕ' Μαρτίου τοῦ 1821. Ἡμεῖς κατ' ἔ-
τος ἐορτάζοντες τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἀνάστασιν,
καὶ ἀνομνήσεις μετ' ἐλπίδων ἐνοῦντες, ἐξητοῦμεν
εἰς τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο παρελθὸν τοῦ Ἔθνους
τὴν προσεχὴ ἀπελευθέρωσιν τῆς μικρᾶς μας Ἑ-
πτανήσου καὶ τὴν συγχώνευσίν τῆς μετὰ τοῦ Ὀ-
λοῦ. Αἱ ἐλπίδες ἡμῶν αὐταὶ δὲν ἐματαιώθησαν,
σήμερον, τέλος πάντων, ἀποτελοῦμεν, καὶ πολιτι-
κῶς, μέρος τοῦ Ἔθνους ἐκεῖνου πρὸς ὃ καταγωγὴ,
γλῶσσα, θρησκεία καὶ ἱστορία μᾶς ἦνουν. Ὁ Ξέ-
νος φεύγει ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν ταύτην γῆν, ἀ-
διάφορον τὸ πῶς, ἀλλὰ φεύγει!! Τὰ ἔθνη ἀνευ
θυσίων δὲν προκόπτουσι, οὐδὲ τὸ δένδρον τῆς ἐ-
λευθερίας θάλλει, ἀν δὲν βανῇ πρότερον μὲ τὸ
αἷμα τοῦ μαρτυρίου. Καὶ ἡμεῖς μάρτυρας ἐλάβο-
μεν, καὶ ἡμεῖς θυσίας ἐτελέσαμεν, καὶ ἡμεῖς ἄρα
δικαιοῦμεθα νὰ καθισθῶμεν εἰς τὸν μυστικὸν δεῖ-
πνον τῶν ἀναγεννημένων Λαῶν. Ἡ ΚΕ' Μαρτίου
ἦτις μέχρι τῆς χθὲς καὶ πρώην ἦτο δι' ἡμᾶς ἐορ-
τὴ ἀδελφικῆς ἐπιδείξεως, καὶ κατὰ τοῦ ξένου
διαμαρτυρίας, σήμερον, θεῖα εὐδοκία, κατέστη
ἐορτὴ ἀναπλάσεως καὶ ἀναγεννήσεως. Ἀν ἡ χεὶρ
τῶν ἰσχυρῶν στιβαρὰ ἐφ' ἡμῶν ἐπετίθη, ἤδη αἴ-
ρεται! τὰς δὲ πληγὰς τῆς, οἰαيدῆποτε καὶ ἂν
ᾤσι, ἡ αὔρα τῆς ἐλευθερίας θὰ ἐπουλώσῃ.

Τί Φῶς εἶν' ἐκεῖνο
Ποῦ φῶτα γεννάει,
Ποῦ ἀχτίνες περισσεῖς
Ὅλοῦθε σκορπάει;

Οὐράνιο φῶς εἶνε
Στῇ γῆς πεσομένο,
Θεὸς πρὸ αἰώνων
Τὸ ἔχει πλασμένο,

Στὰ στήθεϊν ν' ἀνάβῃ
Τῆς δόξας λατρεία,
Νὰ καίῃ τῶν Τυράννων
Τὴν ἀδικη βία.

Κ' ἐμᾶς κάθε χρόνο
Ἐκεῖνο φωτίζει,
Καὶ δόξα προγόνων
Καὶ νίκη ἐνθυμίζει.

Πῶς εἴμαστε τέχνα
Μᾶς λέει Φωτισμένων,
Ποῦ ἐθραύσαν ἀλύστεις
Ἐθρῶν κολασμένων.

Πῶς εἴμαστε τέχνα
Μετὰ τὸν ἥρωον,
Ποῦ ἀσκήσαν στὴ Δόξᾳ
Ἐν ὀνόμα σῶον
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

Τὸ οὐράνιο φῶς τοῦτο
Σκορπᾷ τῶρα ὠρμένᾳ!

Τσ' ἀχτίνες σὲ μέρη
Ποῦν ἔρμα, καυμένα.

Καθὼς μὴν ἡμέρα
Τῇ λάμψῃ ἐσχορποῦσε
Σὲ λείψανα ἡρώων
Ποῦ ἡ γῆς μας ἔκρατοῦσε.

Ἄς φέξῃ τὸ οὐράνιο
Σὲ τέτοια θυσία,
Σ' ἐμᾶς ποῦ προδίνει
Μιά τύχη ὀλεθρία.

Κί' ὥς ἔλαμψε ἐτότε;
Στοῦ Τούρκου τῇ βίᾳ,
Ἄς λάμψῃ καὶ στ' Ἀγ' ἱλου
Τῇ μαύρῃ Ληστείᾳ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕ'. ΜΑΡΤΙΟΥ.

Ἡ Θεὰ τῆς Σαλαμῖνος, ἡ Θεὰ τοῦ Μαραθῶνος,
Πιτᾷ σήμερον τὸ δόρυ καὶ ὀπλίζεται Σταυρόν.
Εἰς τὸν βράχον Καλαβρύτων ἀναβαίνει, καὶ ὁ θρόνος
Ἐκλογισθὴ τῶν Σουλτάνων εἰς πᾶν βῆμα τῆς μικρῆς.
Δράκοντες φλογολυσσώδεις, πρόδρομοι πικρῶν θανάτων,
Γέρωθέν τῆς ἐκκληροῦσι τὸ γρικῶδες μῆνυμά των.
Ἐχθροὶ πίπτουν καὶ σκιρτῶσιν αἱ σκιαί τοῦ Βουλγαρίου,
Τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου κ' ἱεράρχου Γρηγορίου.
Κ' ἐν τῷ μέσῳ τῶσων κρότων, καὶ καπνοῦ, πυρός, καὶ φῶτος
Ἀνυψώνεται μέγας κοκκαλόχτιστος βουνόν,
Κ' ὀπισθὲν του ἐνῶ δῶει μισοφύγγαρον ὠγρόν,
Εἰς τὴν κορυφὴν του Κόρη, βασιλεὺς ἀρχαίων χρόνων,
Κέκλω ἔχουσα τὰς Νύμφας τὰς ἐπὶ τοῦ Ἰορίου,
Κ' εἰς τὴν δεξιὰν κρατοῦσα τὸν Σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου,
Ἐλευθέρα κράζει, χαῖρε! Εἰκοστὴ ἡ πέμπτη
[Μαρτίου.

Ο. Ε.

ΑΙ ΔΕΣΧΑΙ.

« ΕΡΜΗΣ » « ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ »
ΚΑΙ « ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ. »

Περὶ ἐθισμού ἀλλήλοις ἐρίζουσαι.

Ε : Στόπα, Κυρά Κεφαλονιά, καὶ στὸ ματαλέω, ἐγὼ
μὲ γυναῖκες σὰν τὴν ἀφεντιά σου δὲ συζητῶ, ἀκουσες;
Κ : Δὲ συζητᾷς γιατί δὲ σοῦ δίνει χέρι νὰ συζητή-

σῃ, γιατί ντρέπεσαι στὴ γυγούρα πόκαμες ἐφίς τὸ
βράδι καὶ δὲν ἡξέρεις τί νὰ πῇς.

Ε : Ἄς ᾔνε ὅ,τι ὀρίζεις· χάρου τῇ δικῇ σου γυγούρα
καὶ ἔγνοια σου γιὰ τὴ δική μου.

Κ : Καὶ τί μπορεῖς, Κύρ Ἐρμῆ, νὰ πῇς γιὰ τὴ δική
μου;

Ε : Ἐγὼ τίποτος· βέβαια, πρῶτα ἀποῦλα γιατί δὲν
τὴν εἶδα, καὶ ἔπειτα γιατί δὲ μὲ γνιᾶζει.

Κ : Σὲ γνιᾶζει καὶ σὲ παραγνιᾶζει, καὶ εἶνε ἀπὸ
φθόνο ὅπου τὰ λὲς ὅλα ἐτοῦτα καὶ ἀπὸ τῇ φούρκα σου
πῶς ἐταπεινώθηκες.

Ε : Ὅπως ὀρίζεις. Τρεῖς κλάσες ἀθρώπωνε ἔχρουνε σὰ
μάτια μου πάντα δίχρη.

Κ : Καὶ ποιοὶ εἶνε τοῦτοι οἱ προνομιοῦχοι σου, μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰν τοὺς μάθῃ;

Ε : Μάλιστα, ἡ γυναῖκες σὰν τὴν ἀφεντιά σου, οἱ
μεθυμένοι καὶ οἱ ζουρλοὶ.

Κ : Ἄς ἐτοῦτα σου τὰ κουραφέζαλα καὶ ἄς ἔρτουμε
στὴν οὐσία τοῦ ζητήματος, ἄς κριθοῦμε ἀνὰμεταξύ μας.

Ε : Ἀνὰμεταξύ μας; δὲ μοῦ δίνει χέρι, γιατί ἐγὼ τῇ
δίχρη μου θὰν τὸ δίνω πάντα τσ' ἀφεντιά σου καὶ ζη-
μιόνομαι· σοῦ ἔλεγα λοιπὸν νὰ κάμουμε μιὰ δουλειά, νὰ
πᾶμε νὰ μᾶς κρίνῃ τὸ Δημοτικό.

Κ : Τί Δημοτικίζεις Κύριέ μου; δὲν ἡξέρεις τάχα
πῶς τὸ Δημοτικό ἐπέθανε καὶ πῶς μ' ἀφήσε καὶ εἰς
μέρος Κληρονόμα;

Ε : Ἄν ἐπέθανε ὁ θεὸς χωρὲς· μὰ μοῦ φαίνεται πῶς
σφάλεις γιατί τὸ βλέπω ἐδεκεῖ πέρα ὀλοτζούτζουρο μὲ
δυὸ φανάρια σὰ Διογένη, καὶ μὲ μιὰ κοντζά μου ἐπιγρα-
φὴ ἀπαράλλακτη σὰν τῇ δικῇ σου, ὅς ἂν ἐβρουκολάκιζε
καὶ ἤρτε στὸν κόσμον γιὰ νὰ σοῦ πάρῃ ὀπίσω τὴν κλη-
ρονομίαν. — Μίλησέ του, γιατί ἐμεῖς τάχουμε κακὰ καὶ
πέστου τὴν ὑπόθεσιν.

Κ : Δημοτικὸ παμφίλτατο, ἂν εἶται ζωντανόν.

Ἐλα κοντά μου σήμοσε δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ.

Δ : Καὶ σὰν τί λόγια θὰ μοῦ πῇς Κυρά Κεφαλληνία;

Κ : Κριτὴ θὲ νὰ σὲ θάλουμε, ἀπὰ στὴ φωταψία.

Μεταξύ ἐμένα καὶ τοῦ Ἐρμού θὰ κρίμης δίχρη κρίσι.

Ποὺς ἀπὸ μᾶς διέκριθηκε στὸ ἐθνικὸ μεθύσι.

Ποὺς ἔβαλε ἀπάνου του περσότερα λουμίνια,

Ποὺς ἀπὸ μᾶς ἐξόδεψε περσότερα σελήνια,

Σὲ ἐπιγραφαὶς σὲ σύμβολα σὲ γιάτσα . . .

Ε : Ἐγὼ σούλεγα ν' ἀφήσης τοῦ στίχους, γιατί δὲν
τοὺς ἔχεις πάρα πολλὸ εύκολους καὶ νὰ πῇς τὰ δικά σου
εἰς πεζὴν φράσιν. ὅπως θὰ πῶ καὶ ἐγὼ τὰ δικά μου.

Κ : Ἄς ᾔνε λοιπὸν ἀκουσε Δημοτικὸ στὸ θεῖόν σου :

Καὶ μὴν ντραπῆς τὸ φίλον σου, ἀλλ' οὔτε τὸν ἐχθρόν σου.

Δόσε μιὰ ματιὰ ἀμερόληπτη καὶ στοὺς δυὸ μᾶς καὶ
ἀποφάσιζε, μὰ προτοῦ ἀποφασίσῃς μέτρησε καλὰ τὰ
λουμίνια μου, γύρισε τὰ δωμάτιά μου, γδες ταῖς εἰκῶνες
μου, πάρε ὑπ' ὄφιν τῇ δάφνης μου, διάδασε ταῖς ἐπι-
γραφαῖς μου, ἄκουσε τὰ Μουσικὰ μου, δοκίμασε τὰ τρα-
ταμένα μου, ζήτησε τὰ χειρόκτια τῶν συνδρομητῶν
μου καὶ τὰ μουσικά του, μετρεσε τὴν μελοποιήσιν
καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἀμὰ ἔλεγε τὸ μόνον μου, μέτρησε
μὲ τὴν πῆχιν τὴ σημαίαν μου καὶ πὲς ὅτι θέλει.

Ε : Μιὰ στιγμὴ Κύρ Δημοτικόν· ἡ Κυρά Κεφαλονιά
ἀλησμόνησε νὰ σὲ κάμῃ νὰ πέρης ὑπ' ἄψιν καὶ τοὺς χω-

πολύ καιρό, ὅπου φυλάει τὴ θύρα τῆς, εἶναι καλὸ καὶ ἰσχυρὸν τὸ σωματεῖον τῆς δίχης νὰ μὴν παραμεληθῇ τίποτος ἀπὸ αὐτὴν. Ἐγὼ δὲ θέλω νὰ σὲ σκοτίσω μὲ τὴν ἀπεργασίαν τοῦ λουρινιώου, τῶν ἐπιγραφῶν κτλ. κτλ. εἶναι ὅλα πρόμακτα ποὺ δὲ σοῦ εἶνε νέα ἐπειδὴ κι' ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἦσαν πάντα τὰ ἴδια. Φιλοφρόνεςες καὶ ῥεζερβάντζες οἱ συνδρομητὰδες μου δὲν κάνουνε, γιατί εἶνε ἀδύνατοι ἀλλὰ ὅσοι καὶ ποὺ δὲν ἐλάβαινε σχέσεις μὲ τοὺς ἐξωτερικομένους Ἀγγλους. Τὰ τραταμέντα μου εἶνε ἀπλᾶ, ἀντὶ τῆς ἀρετῆς σου, κανένα μισοκοτελιάκι, ὅλα πρόμακτα ἐκλογηθέντα καὶ λιγοῦξοδα. — Μὰς φωνάζουνε πως τὸ ἔθνος μας εἶνε σὲ χρεοκοπία· λοιπὸν σπατάλη σ' ἐθνικὴ ἐορτὴ δὲ στέκει, ἐπειτα ξέρουμε ὅπως ἡ Κυρίαὶ δὲν ἐκκλῶνται γιὰ τὰ τραταμέντα καὶ γιὰ τὴν ῥεζερβάντζη ἀλλὰ ἀπ' αἰ. θέρμα, καὶ ἐπειδὴ εἶνε γεμάταις αἰσθημα θερμοῦ πατριωτισμοῦ, δὲν τοὺς ἐπρόσφερα πα-
νωτὰ ἀπὸ φόβου μὴν ἀρρώστησουνε, περῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κυρίου. Ἐγὼ ἀνοίξα τὴ θύρα μου εἰς ὅλους χώ-
ρους ἀνταρσί, καὶ ἂν ἐπρότιμησα κανέναν, ἐπρότιμησα τὴ σκωφία ἀπὸ τὰ καπέλα, τὸ γυμνὸ καὶ ῥοζιασμένο χέρι ἀπὸ τὸ χειροκτωμένο, τὸ τσαρούχι ἀπὸ τὸ στιβαλῆ-
το, γιατί ἡ ἐορτὴ ἀνήκει περισσότερο στὴ σκωφία, στὰ γυμνα χέρια καὶ στὰ τζαρούχια παρὰ στὰ καπέλα, στὰ χειρόκτια καὶ στὰ στιβαλῆτα. Ὅσα εἶχα νὰ πῶ τὰ εἶπα.

Δι: Σὰς γνωρίζω καὶ τοὺς δύο καὶ ἐμπόρια μὲ ἕνα λόγον νὰ σὲ ἀποφασίσω, ἐπειδὴ ὅμως στὴ γενικὴ τοῦ γένους τούτου γνωστὸς εἶσαι μόνον ἡ ἐκδοτικὴ, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἀπὸ καιρὸ δὲν ἀνήκω στὴ πάθεια καὶ στὴ μέση τοῦ Κόσμου σας, σὺ ἔντιμος θρικόλακας λέω πῶς ὅσο γιὰ φυγούρα ἐκαμετε καλὴ καὶ οἱ δύο σας καθέ-
νας εἰς τὸ εἶδος του, ἐσὺ σὺν Ἑρμῆς ὁποῦσε μὲ τὴν λι-
τότητα, μὲ τὴν οἰκονομία, μὲ τὴν τζιγκουνιά καὶ μὲ τὴν δημοτικότητά σου ἐπλησίασες περισσότερο εἰς τὸ πνεῦ-
μα τῆς Ἑορτῆς, καὶ σὺ, σὺ γυναῖκα τοῦ συρμού, ἠθέλη-
σες νὰ διασκεδάσῃς μὲ τὴν ἐορτὴ, καὶ ἡ ἐορτὴ σ' ἐδια-
σκεδάσας περισσότερο ἀπὸ Bal deguisé ἢ costume ἢ καὶ masqué, καὶ ἀποδείξας μὲ τὴν πραγματικότητά ὅπως τὴν ἔνωσε δὲν τὴ φοβᾶσαι δι' ὅλου, καθὼς ἐρκεται, ὄν-
τας ἔχῃς χωροφύλακας νὰ σοῦ φυλάει τὴν εἰσοδὸν.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Γ'.

ΓΙΑΤΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

Ἦτανε τούτα δύο ληξουριόπουλα, ποὺ ὑποφέρνανε ἀπὸ τὸν αἰσθητικὸν ἐκείν' τὴ στενοχωρία ποὺ ὑποφέρνει ὁ ἀνθρώπος σὲ μικρὸν τόπο. Μιά μέρα, ἐκάμανε τὸ ἑκάστη, ἐμπήσανε στὸ πρῶτο καράβι πότερνε ἀπὸ Ἀλεξανδρία, καὶ ἐκεῖ τὸ καράβι σὲ λίγες ἡμέρες τοὺς ἐνέσωσε ἐντὶ τῆς πόλεως τῆς Πόλης. Σὺ κι' ἀράχθηκε!

Πῶς ἔπρεπε νὰ πᾶρουνε ! ; ... Οἱ δρόμοι ὅλοι ἦσαν στὴ διαθεσὴν αὐτεξούσιον νὰ διαλέξουν ἕναν ἢ ἄλλον, καὶ μόνον ἐκδοκίζονταν εἰς τὴν διαλογὴν. Μὰ τοῦ-
το δὲν ἦταν ἐκεῖνο ποὺ περισσότερο τοὺς ἐνόχλα. Ἐ-

κεῖνο ποὺ περισσότερο ἐναγκάζοντε τὴ φαντασίαν ἦταν πῶς νὰ κάμουνε γιὰ νὰ φᾶνε ! ... Ὁ ἕνας εἶχε σταθῇ καὶ πάλε στὴν Πόλη, κ' ἐγνώριζε διάφορα πρᾶμ-
ματα.

« Ἐσὺ, λῆει τοῦ ἄλλου, πῶχεις ξοφῶρι, κ' ἔχεις καὶ μπαστοῦνι, νὰ κάμῃς τὸ γιατρό· καὶ ἐγὼ πῆνεμ εἰς πρῶ-
τα καὶ φωνάζω... »

« Τὸ γιατρό ! »

« Τὸ γιατρό, ναί, τὸ γιατρό· καὶ... »

« Μά... »

« Τί ; »

« Μὰ μεδὰ γνωρίζω ἐγὼ τὰς ἀρρώστιας ; »

« Οὐρ ! ... Πῖντα, σκαρλατίν, μαλίν, γιότσια, ζεν-
τερία, πανοῦλλα, σπᾶσιμο... » δὲν τὰ ξέρεις ἐτούτα ;

« Ἀμὰ καὶ γιατρικά ; »

« Γιατρικά ; ! ἀπὸ καὶνα πῶχρον' ἢ σπατσαρίες, κινίνο
τρεμεντίν, ψαρόκολα, ... ὅ,τι θέλεις. »

Ἐμειν' ἕνα λίγο σκεπτόμενος τὴν πρότασιν τοῦ συν-
τρόφου του κ' ἐπειτα,

« Νᾶ-σου-πῶ, λῆει, πέρνεις ἐσὺ τὸ ξοφῶρι καὶ τὸ
μπαστοῦνι νὰ κάμῃς ἐσὺ τὸ γιατρό ; »

« Ἐγὼ, λῆει, τὸν κάνω. Φέρ' ἐδῶ τὸ ξοφῶρι... καὶ
τὸ μπαστοῦνι... Πῆνε τῶρα ἐμπρὸς ἐσὺ φωνάζε Κα-
λὸς-γιατρός Καλὸς γιατρός. »

Δὲν ἦταν' πολὺ ὥρα ποὺ ἐγυρίζανε τὰ σοκάκια ὅταν
ἀνοίξε ἕνα παραθύρι κι' ἀκούσαν' ἀπάνουθε « ἐξοχώτατε
ἐξοχώτατε, ὁρίστε ἀπάνου, ὁρίστε. »

« Οὐμ ! λῆει ὁ γιατρός τοῦ κολέατου, τὸ ψάρι ἀρ-
κίνησε νὰ τσιμπᾷ. »

Ὅταν ἀνεβῆκαν' ἀπάνου, εὐρήκανε τὸν Ἀγὰ σὺ κρεβάτι.

« Τί ἔχεις Ἀγάμου ; »

« Μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι. »

« Καὶ πῶς τὸν ἔλαβες ἐτούτον τὸν πονοκέφαλο ; δὲν
ἀνανογίσαι νὰ ἐπῆρες ἀέρα ; »

« Ἀμ' τί μὲ ροτᾶς θρ' ἐξοχώτατε· δὲν εἶσαι γιατρός ; »

« Ναί, Ἀγάμου. »

« Γιατί λοιπὸν μὲ ροτᾶς ἐμὲ ; ἐγὼ θὰ σοῦ δεῖξω νὰ
κάμῃς τὸ γιατρό θρῆ ; »

Τούτην τὴν στιγμὴν ὁ κολέατος τοῦ ἐμίλησε γρα-
βαρέϊκα, καὶ τοῦπε νὰν τοῦ διορίσῃ γλυστήρι, ἐκεῖνος
τοῦ ἀποκρίθηκε λογιωτατίστικα, καὶ τοῦπε πῶς εἶχε τὰ
δίχητα γιὰ νὰ διορίσῃ πανάδα (1)

« Μάκεμουτ μωμῆρ ἔμαν μυγλήστιρ. »

« Οὐ γλυστήριον, ἀλλ' ἄρτος παρ' ἡμῶν αὐτῶν, δε-
βρασμένος σώσει τὴν τε τοῦτου κεφαλὴν, καὶ τὴν ἡμι-
τέραν κοιλίαν. »

Τὸ σχέδιον ἦτανε φρόνημον κι' ὁ γλυστηρόρων ἐπρεπε
νὰ ἤθελε βουβαθῇ μὰ ποιὸς ξέρει γιὰ ποιότου ζουρλαμά-
δα, καὶ λησμονώντας βέβαια πῶς δὲν ἦταν ἐκεῖνος ὅπου
ἔκανε τὸ γιατρό, γυρίζει στὸν ἀρῶστο καὶ τοῦ λέει γιὰ
γλυστήρι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(1) Ἡ τὸν ἄνθρωπον σὲς διαλέγειται, ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῆς
τι ὁ ἕνας ἐμπρὸς νὰ μιλήσῃ τὰ γραβαρέϊκα, καὶ μόνον
ἐννοῦσε τὰ λογιωτατίστικα· ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐμπρὸς νὰ
μιλήσῃ τὰ λογιωτατίστικα, καὶ μόνον ἐννοῦσε τὰ γρα-
βαρέϊκα. Ὁ τούρκος δὲν ἐννοῦσε οὔτε τὴ μία, οὔτε τὴν
ἄλλη.

« Γλυστῆρι θρέ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ τοῦρκος. Βρὲ δὲ μου ποιεῖ ὁ κ... τὴ κερά. λημον μου ποιεῖ.

« Ὁ ἄγος ἔχει δίκην λέει τότες ὁ γιατρός χτυπόντες τρεῖς φορές τὸ μπαζουάντου. Ἐτοῦτοι οἱ πονοκέφαλοι θέλουν πανάδες. Μία μεγάλη πανάδα τριγύρου στὸ κεφάλισον Ἀγάμου... »

« Ἀ! Εὐὲ τὸ λὲς καλὰ θρέ γιατρί » καὶ πεισμένους εἰς τὴν ἀρροδιότητα τῆς πανάδας ἐκαστ' εὐθύς τοῦ; δούλου του κ' ἐδίωρισε μιὰ μεγάλη πανάδα.

« Συμπάθειο, Ἀγάμου λένε οἱ γιατροί. Τὴν πανάδα πρέπει νὰ τίνε φτιάσωμ' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, γιὰ νὰ γένῃ μὲ τὸν κανόνα; ἐκεῖνους ποῦ θέλει ἡ τέχνη. Καὶ μάλιστα δὲν πρέπει νὰ ἦναι κανεῖς ἄλλος ἐκεῖ παρὼν, μὴν τὴν πιάσῃ τὸ μάτι!... »

Τὴν πρόνοια τούτη τὴν ἐλάθανε οἱ γιατροί, ἐπειδὴ ὑπερέβαινε ἀπὸ μίαν ὁρξὴ ὑπερβολικὴ, ἐπροβλέπανε σκοτούρες μὲ τὰ καρβέλια, καὶ δὲν ἤθέλωνε μάρτυρες... Πραγματικῶς, ὅταν εὐρεθῆκανε μόνοιτους εἰς τὸ μαγερεῖο, πουλιὸ πᾶρι μιὰ φορὰ ἐδιόσανε τὰ κομμάτια νὰ κατεβῶν ἀμάσιγα κάτω, καὶ πάλε ὄντες ἔβραζε ἡ πανάδα μεταχειριζόμενοι τὴν ξυλοκουτάλα, πουλιὸ πᾶρι μιὰ φορὰ ἐκάψανε τὰ ἐντόστιάτους. Ὅλα ἐγένονταν μὲ τὴν μεγαλῆτερον ἀφοσίωση, καὶ ἡ χαψίς κλασικότητες. Τὴν ἐπίλοιπὴ πανάδα τὴν ἀπλόσανε σ' ἓνα μαντίλι, καὶ τὴν ἐβάλανε στὸ κεφάλι τοῦ ἀφέντη. —

Γιὰ τὸν κόποτους καὶ γιὰ γιατροσύνητους ἐλάθανε δώδεκα γρόσια. Στὸ ἀκόλουθο θελ' ἰδοῦμε πῶς τὰ ἐξοδίσαν.

IL NOSTRO ADDIO ALLA COMPAGNIA.

Addio Sig. L. Giordano, nostra Prima Donna assoluta, che aveste nell' ultima recita della Linda una apateosi, statevi bene e possa il vostro gran merito esser da per tutto apprezzato come lo fu a Cefalonia!... — Addio!.

Addio Sig. Acconci Tenore assoluto, guardatevi bene dalle Schiffosità di Sira, noi poi serberemo grata memoria di chi nella Gemaa ci mostrò il bianco, nero.

Addio Sig. Vendemia Baritono assoluto ed esimio artista, se volete mantenervi sempre in voce, per il bene di Pubblico di Sira, fate uso dei rachat lucum — Addio.

Addio, Signorina V. Tartufferi, altra nostra Prima Donna, a voi che siete tanto romantica, chi sa che la traversata dell' Arcipelago e la dimora a Sira non ispirino qualche impressione d' Oriente, in questo caso teneteci obbligati per 20 Copie! Il Pubblico Cefaleno, di cui siamo i fedelissimi interpreti, si ricorderà sempre con compiacenza e gratitudine dei felici istanti che passò sotto la magnetica influenza del vostro incantevolissimo canto — Addio!

Addio, Signorina Bellini, nostra brava Comprimaria,

se mai a Sira voi cantaste la Grecia, avvertite di porvi almeno i zocco'i, a Sira la Grecia la vogliono grande sapete? Addio.

Addio, Sig. Cisella nostro Basso Profondo. Procurate di far sempre bene la parte di Sparafucile, poichè a Sira, vedete, se n' intendono!

Addio, amico e confratelle Dalcupolo, gran Buffo Comico e mangiator di macheroni, i tuoi amici di Cefalonia ti ribramano. Saluta tutti gli u s i g n i u o l i d i m a g g i o che incontrerai in Patria, tanto per occuparti di musica, Addio.

ΦΥΡΑΗΝ—ΜΙΤΑΗΝ.

Ὡς καὶ διὰ τοῦ προηγουμένου ἡμῶν ἀριθμοῦ ἀνηγγεῖλαμεν, Τηλεγράφημα ἐστάλη εἰς τὸν Κύριον Κεφαλᾶν εἰς Κέρκυραν ὅτι ἡ Συνθήκη ὑπεγράφη.

— Ἡ Φωτοσθεσία μας (καὶ λέγομεν Φωτοσθεσία διότι τὸ ἀνεμῶδες τῆς ἐσπέρας τῆς 25 ἡτο φωτοσθεστικώτατον), ἐπέτυχε λαμπροτάτη, διεκρίθησαν δὲ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην αἱ Λέσχαι Ἐρμῆς καὶ Κεφαλῆνια, τοῦ Δημοσικοῦ πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντος. — Ὁ ἄνεμος ἔσθενεν μὲν τὰ φῶτα, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ζῆλον τῶν Κυριῶν μας, αἵτινες πολυπληθεῖς περιέτρεχον τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς Λέσχας. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ μεταξὺ πατριωτικοῦ καὶ λυχνικοῦ φωτὸς διαφορά, τὸ μὲν σβέννεται εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, τὸ δὲ ἀπειναντίας ξανάπτει τὸ μὲν ἔχει ἀνάγκην ἐλαίου τὸ δὲ ἐλέους!.

— Μεταξὺ τῶν διαφόρων σχολίων ἅτινα ἐγένοντο ἐπὶ τῆς Εὐαγγελιστικῆς μας Φωτοσθεσίας ἀναφέρομεν τὸ ἐπόμενον: Εἶνε φυσικόν, ἔλεγε Κύριός τις, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυμούμεθα τὸ ὄνομα, ἡ Φωτιστοσύνη μας νὰ γίνῃ Φωτοσθεσία, ὁ πολιτικὸς Κόσμος ἔχει τοὺς αὐτοὺς νόμους τοῦ Φυσικοῦ. Πόσα δὲν κάμνουν τάχα οἱ ἐρασταὶ διὰ τὰς ἐρωμένας των; ὅταν ὁμως τὰ ἐρωτικά προτικόμματα ὑπερπιδιθῶσι καὶ ἡ ἐρωμένη γίνῃ σύζυγος, τότε καὶ στεναγμοὶ καὶ ῥομαντικαὶ ἐπιδείξεις πύουσι ἀπέναντι τοῦ ἡκιστα ποιητικοῦ βωμοῦ τοῦ Ἰμεναίου! « Καθὼς τὸ ξεῖδι ὅχ τὸ κρασί, καὶ ὅχ τὴν ἀγάπην ὁ γάμος! »

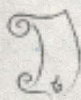
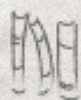
— Μεγαλοπρεπεῖς Φαγοπότιον ἐτελεῖτο παρὰ τῶν Συνδρομητῶν τῆς Λέσχης ὁ ΕΡΜΗΣ καὶ ἄλλων ἐθνικῶν ἀνδρῶν, κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ΚΕ'. — Πολλοὶ καὶ διάφοροι πρόποσις κατὰλληλοι πρὸς τὴν περίστασιν ἐγένοντο ἐν αἷς καὶ μία εἰς τὴν Μεγάλῃν ἰδέαν, διότι ἔτυχε, κατὰ συγκυρίαν, νὰ παρευρεθῇ ἐκεῖ ἐν τῶν μᾶλλον διακεκριμένων Λεβάνων τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, ὁ φιλόπαις τρις Κόμης Κανδιάνος Ρώμας.

— Ἡκούσαμεν ὅτι ὁ Κύριος Γεώργιος Ἰακωβάτος στιγματίζει ἀδιακόπως ἀδρώτατα ποσὰ μετὰ τῶν Ἀγγλῶν ἀξιοματικῶν κατὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἑνώσεως. — Ἰδοὺ ὑπερεκχείλησις πατριωτισμοῦ!

— Διὰ πλῆθος ὁρξῶν καὶ ἰδεῶν ἀνυπόθετος ἡκούσαμεν ὅτι τὰ πάντα ἐκεῖ καθυστάσαν διὰ τῆς ἐμμενῆς παρεμβάσεως τοῦ Νομάρχου Κυρ. Μεταξᾶ, καὶ ὅτε εἶγε προκηρυχθῇ ἐπισημῶς ἡ ὑπογραφή τῆς Συνθήκης.

Ὁ Συντάκτης ΦΕΡ, Φ. ΟΔΔΗΣ.—Ὁ ὑπεύθυνος

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Β. ΖΑΩΡΙΤΗΣ.—ΤΥΠ. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΝ ΛΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ**

ΑΙ.Σ3.Υ1.Φ1.0080